

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: D. L. N.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2024, č. j. OAM-703/BA-BA01-D06-2024, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- Žalobce se domáhá přezkumu označeného rozhodnutí, na jehož podkladě žalovaný shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil; též určil, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je dle článku 3 Nařízení Evropského

parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Rumunsko.

II. Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

2. Žalobce podal na území České republiky dne 23. 5. 2024 žádost o mezinárodní ochranu. Žádosti předcházelo řízení i rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce (cizinecká policie zjistila, že žalobce přicestoval do České republiky v červnu roku 2022 z Rumunska, kde pobýval asi deset měsíců a pracoval na podkladě povolení k pobytu; žádné kroky k legalizaci pobytu v České republice neučinil, pobýval ve své komunitě; v České republice nemá žádné vazby; má zdravotní problémy, které léčí běžně dostupnými léky; ve Vietnamu žijí jeho rodiče a dva bratři; při návratu do Vietnamu žalobci nehrozí žádné nebezpečí).
3. Dne 28. 5. 2024 poskytl žalobce údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Upřesnil, že je bez náboženského i politického přesvědčení, svobodný, bezdětný. Z Vietnamu vycestoval v roce 2021 do Rumunska na základě pracovního víza. V Rumunsku pobýval do května 2022, pak odjel do České republiky. Cítí se zdravý. Do Vietnamu se vrátit nemůže, jelikož je tam zadlužený.
4. Identické důvody své žádosti o mezinárodní ochranu žalobce zopakoval při pohovoru dne 4. 6. 2024. Uvedl, že v kontaktu s rumunskými úřady byl pouze jednou, poskytl otisky prstů kvůli pobytu v Rumunsku. Do Rumunska se vrátit nechce, neboť i tam je zadlužen (pobíral nízkou mzdu, půjčil si peníze, aby je poslal do Vietnamu). Ve vlasti neměl nikdy problémy, ale nechce se vrátit zpět, neboť nemá peníze na úhradu dluhů. O mezinárodní ochranu nepožádal ihned po zadržení cizineckou policií, neboť o této možnosti nevěděl.
5. Dne 29. 5. 2024 požádal žalovaný ve smyslu nařízení Dublin III Rumunsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Dne 7. 6. 2024 uznalo Rumunsko svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce ve smyslu čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, jelikož žalobce disponoval pobytovým oprávněním v Rumunsku s platností do 10. 1. 2023.
6. Správní spis obsahuje mj. Informaci Ministerstva vnitra České republiky, OAMP, ze dne 14. 6. 2023, týkající se azylového systému v Rumunsku.
7. Žalovaný seznámil žalobce s obsahem spisového materiálu dne 18. 6. 2024. Žalobce nenavrhl doplnění podkladů a neuvedl další skutečnosti.
8. V napadeném rozhodnutí žalovaný uzavřel, že státem příslušným k posouzení žádosti je Rumunsko s ohledem na ustanovení článku 12 odst. 4 nařízení Dublin III. Žalovaný neshledal systémové nedostatky v azylovém řízení, a to jak obecně, tak i ve světle konkrétních okolností uváděných žalobcem. Rovněž nenašel důvody k aplikaci diskrečního oprávnění předpokládaného čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, přičemž žalobce z Rumunska odcestoval kvůli nízké mzdě a nechce se tam vrátit kvůli dluhům.

III. Žaloba

9. Žalobce je přesvědčen, že v případě návratu do Rumunska bude vystaven zacházení dosahujícímu minimálně úrovně ponižujícího, či dokonce nelidského, ve smyslu čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, a to s ohledem na neuspokojivé přijímací podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu.
10. Má za to, že žalovaný provedl pouze obecné úvahy o tom, že Rumunsko dodržuje právní předpisy a lidská práva. Tamní azylový systém vykazuje systémové nedostatky. Napadené rozhodnutí se nezabývá adekvátností přijímacích podmínek. Žalovaný nedostatečně zjistil stav věci. V odůvodnění svého rozhodnutí ignoroval požadavky na individuální posouzení.
11. Žalovaný se měl důkladněji zabývat obavami žalobce z předání do Rumunska a shromáždit aktuálnější zprávy o situaci azylového řízení a přijímacích podmínkách panujících v Rumunsku.
12. Žalovaný měl rovněž posoudit aplikaci diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III.
13. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Ve vyjádření k žalobě ze dne 13. 7. 2024 žalovaný zdůrazňuje, že se nedopustil nedostatků namítaných v žalobě. Opatřil si dostatek podkladů pro rozhodnutí, které považuje za přezkoumatelné. Žalovaný odkázal na obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí a obecnost žalobních bodů.
15. V nynější věci Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, jelikož žalobce disponoval pobytovým oprávněním v Rumunsku s platností do 10. 1. 2023.
16. K otázce systémových nedostatků azylového systému v Rumunsku žalovaný poukázal na recentní i ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu.
17. Odůvodnění, proč nepřistoupil k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, má žalovaný rovněž za dostatečné a souladné s obsahem spisového materiálu; poukázal i na souvztažnou judikaturu.
18. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, jež jeho vydání předcházelo. V napadeném rozhodnutí přitom nezjistil takové vady, k nimž byl povinen přihlédnout i bez návrhu (srov. § 76 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

20. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
21. V projednávané věci je nesporné, že na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu dle nařízení Dublin III, konkrétně dle čl. 12 odst. 4 první věty¹ je dána příslušnost členského státu, který vydal žalobci povolení k pobytu, tedy Rumunska. V nynější věci žalobce disponoval pobytovým titulem (pracovním povolením) vydaným v Rumunsku, platným do 10. 1. 2023, přičemž v mezidobí od jeho vydání území členských států neopustil. Rumunsko svou příslušnost uznalo.
22. Jádrem přezkumu je posouzení otázky, zda žalovaný dostatečně vyhodnotil rizika, která žalobci hrozí v případě přemístění do Rumunska z pohledu jeho postavení žadatele o mezinárodní ochranu a tvrzených systémových nedostatků v tamním azylovém řízení. V této souvislosti žalobce rovněž namítá nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i nedostatečně zjištěný skutkový stav. Nesouhlasí ani s tím, že žalovaný nepoužil čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.

V. 1 K systémovým nedostatkům azylového systému, nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a nepřezkoumatelnosti

23. Žalobce se domnívá, že v Rumunsku bude vystaven ponižujícímu, ba nelidskému, zacházení v důsledku nedostatků, které vykazuje rumunský azylový systém. Tato tvrzená rizika blíže nerozvádí.
24. Krajský soud konstatuje, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí poměrně obsáhle zabýval fungováním azylového řízení v Rumunsku a dovodil, že zde nedochází k systematickým nedostatkům (srov. stranu 4 a 5 napadeného rozhodnutí).
25. Žalovaný své posouzení i dostatečně individualizoval ve vztahu ke konkrétní situaci žalobce (viz stranu 5 poslední odstavce a stranu 6 odstavce první a druhý napadeného rozhodnutí). Žalovaný zohlednil věk žalobce, jeho zdravotní stav, pobytovou historii, předchozí pobyt v Rumunsku, jakož i jeho dřívější interakci s rumunskými úřady. Vzal v úvahu i důvody, které žalobce přiměly k opuštění Rumunska, kde přibližně po dobu deseti měsíců legálně pobýval a pracoval.
26. Krajský soud na tomto místě pro stručnost odkazuje na odůvodnění správního orgánu, s nímž se plně ztotožňuje. Není smyslem soudního přezkumu neprakticky a zdlouhavě říkat jinými slovy totéž. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005–130).
27. V této souvislosti nicméně krajský soud nemůže přehlédnout, že je to naopak žalobce, který na tvrzené systémové nedostatky azylového systému v Rumunsku a z nich plynoucí rizika pouze v obecné rovině poukazuje, aniž by jakkoli konkretizoval možný negativní dopad do

¹ Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států

svých garantovaných práv. Byť má za to, že se žalovaný tvrzenými obtížemi žalobce nezabýval, ve správním spise, ani v žalobě tyto žalobce nikterak nevymezuje. Žalobce naopak připouští poměrně dlouhý legální pracovní pobyt v Rumunsku bez jakýchkoli problémů při komunikaci a spolupráci s rumunskými úřady.

28. Krajský soud připomíná, že obecnost žalobních bodů nevede k jejich neprojednatelnosti, ale předurčuje míru obecnosti soudního přezkumu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012–42). Žalobce v kontextu právě vypořádávaných námitek netvrdí konkrétní dopad vznášených porušení do svých veřejně subjektivních práv. Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho (rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
29. Žalovaný své rozhodnutí naopak podložil dostatečně aktuální zprávou o poměrech zrcadlící stav k červnu 2023, která se cíleně věnuje azylovému systému v Rumunsku. Zpráva mj. vyjmenovává, jaká práva bude mít žalobce coby žadatel o mezinárodní ochranu (např. bezplatné ubytování, stravu, přístup k trhu práce po třech měsících od podání žádosti etc.). Obecné systémové nedostatky azylového systému z této zprávy neplynou.
30. Zpráva, kterou žalovaný použil jako podklad pro napadené rozhodnutí, vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého „*informace musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Použitými zdroji jsou mj. „Asylum Information Database“, Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu či Ministerstvo zahraničních věcí USA.
31. Žalovaný posoudil otázku, zda existují v nynější věci závažné důvody domnívat se, že v Rumunsku jsou dány systémové nedostatky v azylovém řízení a při přijímání žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení a které by bránily žalobcovu přemístění do Rumunska v souladu s ustálenou i recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018–20; usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019–30; ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019–37; ze dne 20. 8. 2020, č. j. 4 Azs 135/2020–32 či ze dne 21. 7. 2020, č. j. 10 Azs 42/2021–40; a v nich citovanou judikaturu). Podle ní není Rumunsko obecně považováno za stát, kde by se projevovaly popsané systémové nedostatky.
32. Žalobcova situace není v tomto ohledu nijak výjimečná. Žalobce nepředložil ani žalovanému, ani následně v žalobě, konkrétní indicie, z nichž by bylo možno v jeho případě usoudit na jakékoli riziko možného konfliktu s garancemi čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 Listiny. Rozhodně takovou indicí nepředstavuje zmínka o běžných zdravotních problémech, která zaznívá před cizineckou policií.
33. Krajský soud neshledal důvod se od stávající judikatury v posuzovaném případě odchýlit.

34. Nelze závěrem odhlédnout od skutečnosti, že se žalobce při seznámení s podklady rozhodnutí nevznesl žádné výhrady k obsahu spisového materiálu, žádné doplnění dokazování nenavrhł a další skutečnosti ke své žádosti netvrdil.
35. Své rozhodnutí žalovaný v mezích vedeného řízení i dostatečně zdůvodnil. Krajský soud odmítá tezi žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je totiž dle ustálené judikatury vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. V odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48 (bod 18), přitom Nejvyšší správní soud uvedl, že ani „nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné“ (shodně pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 9 Azs 100/2018 – 30).

V. 2 K aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III

36. Žalobce se domáhá aplikace diskrečního oprávnění obsaženého v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, resp. vypořádání (ne)použití toho ustanovení žalovaným.
37. Krajský soud připomíná cíl dublinského systému, jímž je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně, přičemž nařízení směřuje k eliminaci tzv. *forum shopping*, resp. *asylum shopping*, tj. snaze žadatelů vybírat si, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně určit členský stát odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.
38. Soud pro přehlednost konstatuje, že dle článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III platí, že *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země (...), i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené (...).*
39. Diskreční oprávnění obsažené v článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III tak představuje možnost, nikoliv povinnost, státu posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, i když k němu není příslušný.
40. Užití zmiňovaného ustanovení je vyhrazeno situacím, kdy by postup podle kritérií pro určení státu příslušného k posouzení žádosti nevedlo k realizaci smyslu řízení, jímž je poskytnutí skutečné efektivní ochrany před individuálně identifikovanou újmou. Jinými slovy článek 17 je na místě užít v případě, kdy ve státě příslušném k řízení o mezinárodní ochraně dle nařízení Dublin III nebude žadatel v bezpečí před hrozbou takové újmy, resp. pokud pojednáváná hrozba újmy je předkládána ve smyslu trvání důvodu, který vedl žadatele

o azyl k opuštění třetí země, i ve státě příslušném k posouzení žádosti (např. dosah ohrožení života žadatele i na území příslušného státu), případně ve smyslu výjimečného důvodu v podobě zvláštního zájmu (blíže srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č.j. 2 Azs 222/2016 - 24). Krajský soud rovněž doplňuje, že v souzené věci se jedná o jiné posuzování, než je přezkum azylového řízení v určeném státě z důvodu vyloučení existence systémových nedostatků, pro které by nebylo možno žadatele do tohoto státu přemístit, protože uvedené je dle judikatury Nejvyššího správního soudu při konstatování příslušnosti jiného státu nutno provést vždy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014–27).

41. Krajský soud považuje rovněž za vhodné připomenout obecné zásady týkající se aplikace diskrečního oprávnění správním orgánem. Z ustálené judikatury (za všechny srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002–42, č. 906/2006 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, či ze dne 10. 3. 2008, sp. zn. IV. ÚS 2701/07) vyplývá, že diskrece je v právním státě vždy určitým způsobem omezena nebo vymezena, není nelimitována, jinak by byl vytvářen prostor pro nepřijatelnou libovůli. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007–105, se přitom konstatuje, že *„když správní orgán rozhoduje na základě volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování“*.
42. V aktuálně pojednávaném případě lze za výše zmíněný limit považovat povinnost státu zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení, tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany.
43. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným vypořádal z pohledu článku 17 i obecných zásad s otázkou, proč v případě žalobce nepřistoupil k atrakci příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Vyhodnotil jednak vztah žalobce k České republice; připomenul i okolnosti, za kterých žalobce do České republiky přicestoval a uplatnil svou žádost o mezinárodní ochranu (absence jakýchkoliv osobních, kulturních či ekonomických vazeb žalobce v České republice, podání žádosti o mezinárodní ochranu až po rozhodnutí o správním vyhoštění, ekonomické důvody opuštění země původu i Rumunska). Zohlednil rovněž fungování azylové procedury v Rumunsku, a to ve světle zajištěných zpráv o poměrech; s ohledem na zajištěné zprávy neshledal žádných systémových nedostatků k fungování tamního azylového řízení.
44. Správní uvážení žalovaného v tomto směru odpovídá skutkovému stavu věci a zásadám logiky a je v souladu s účelem sledovaným tímto institutem. Žalovaný uvedl, jaká kritéria v rámci své úvahy použil. Jeho rozhodnutí v tomto směru seznal krajský soud i dostatečně individualizovaným. Úvaha žalovaného o (ne)aplikaci diskrečního oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III ve vazbě na azylový příběh žalobce, jeho pobytovou historii, ve spojení s informacemi o Rumunsku, ob stojí.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

45. Žalovaný nepochybil, pokud zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu, že k jejímu posouzení je příslušné Rumunsko ve smyslu nařízení Dublin III. Jeho rozhodnutí je zákonné, odůvodnění koresponduje s obsahem spisového materiálu, skutkovými zjištěními a je přezkoumatelné. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. října 2024

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně